

[Glistrup]

se nævnte han specielt det parti, som jeg tilhører. Det drejer sig om at forhindre os i at få lov til at ytre os på den måde, som vi nu engang finder det rigtigt at ytre os på i et oprør mod det forlorne hykleri, som jo i vidt omfang har præget dette folketing 100 pct. frem til den lykkelige forårsdag den 4. december 1973.

Man kan selvfølgelig godt bruge det danske sprog på den måde, som hr. J. K. Hansen gjorde, og sige, at nu skal man virkelig opstramme, og nu skal man, som dette går ud på, have lov til at komme fra formandskabets side og sige: den måde, I fremsætter lovforslag på, censurerer vi, vi laver dem om. De ting, I fremfører, skal I ikke have lov til at fremføre. I skal hyles ud af det og gøres usikre med i snesevis af påtaler, der gives fra formandsstolen – specielt over for dem, der bringer nye tanker ind i folketingets debat.

Denne daglige hindring af parlamentets arbejde vil man ligefrem nu til at kodificere i form af det, som et flertal beslutter – under anførelse af tilbageskridtspartiet over alle tilbageskridtspartier, det stovte socialdemokrati, som også hr. J. K. Hansen tilhører, og som ikke er nær så stovt længere, som det var i sin tid. Den linje vender vi os kraftigt imod i fremskridtspartiet. Den går bl.a. ud på, at formanden efter sine vilkårlige og i allerhøjeste grad partipolitisk begrundede synspunkter skal have lov til at skamfere de frie forhandlinger, som det foregår i så vidt omfang allerede under den nuværende forretningsorden, og som man nu vil have det til at foregå i videre omfang.

I samme forbindelse sørger man for, at man får mere eller mindre ødelagt den institution til at holde vågent opsyn med regeringen, som folketingets spørgetid udgør, ved, at man snart kun må spørge om ting, der på det tidspunkt, hvor de kommer til behandling i tinget, er mere eller mindre forældede og gamle, fordi man bliver ved med at rykke fristerne tilbage.

Man bliver ved med at begrænse taletidene, man bliver ved med på alle leder og kanter at hindre, at parlamentet kan få lov til at fungere frit, at parlamentet kan få lov til virkelig at foretage sin drøftelse. Dem, vi står til ansvar over for, er ikke gammelpartiernes formandsfolk, men det er dem, som har sat os herind, nemlig vælgerne.

I forbindelse med taletidsbegrænsningerne er der, som specielt hr. Christophersen fremhævede, også sket nogle taletidsbegrænsninger for ministre, og ministrene fik en løftet pegefinger fra formanden for Danmarks liberale parti om, at de skam ikke må komme med 28 eller 34 sider, når de skal redegøre for et eller andet kompliceret samfundsforhold. Vi siger, at lige så vel som vi kræver frihed for os selv, frihed for Thor, skal der også være frihed for Loke, altså for de socialdemokratiske ministre. De skal da også have lov til at fremføre deres synspunkter, hvad enten der er tale om skriftlige redegørelser, eller der er tale om, at de her fra talerstolen skal besvare spørgsmål. Det er bestemt ikke i parlamentets interesse, at man fra ministrernes side kan anføre: ja, vi nåede ikke at svare på det og det ubehagelige spørgsmål, for den røde lampe lyste.

Hvis der – med hr. Christophersens ord – kan blive tale om en manglende balance mellem ministre og medlemmer, så må den manglende balance fjernes ved, at medlemmerne får længere taletid – bestemt ikke ved, at man begrænser ministrernes taletid. Det er udtryk for en nedvurdering af folketingets muligheder for at arbejde – og muligvis også en arbejdsskyhed hos mange af medlemmerne – og det vil vi i hvert tilfælde ikke være med til.

Et af de ændringsforslag, som er nye i forhold til, hvad vi tidligere har behandlet, er ændringsforslag nr. 32, hvorefter der skal gives adgang til at tale fra pladserne. Vi skal have et helt cockpit heroppe på formandsstolen med alverdens indretninger, hvor man kan trykke på 200 forskellige knapper, alt efter hvem man vil give ordet. For igen at bruge hr. Christophersens ord vil jeg bestemt tro, at det er et dårligt forslag. Hr. Christophersen sagde i anden forbindelse, at vi skal bestemt ikke fratage folketinget dets identitet, ødelægge det miljø, der er i salen. Som nu f.eks. her lige for et øjeblik siden: jeg sad og havde udsigt til hr. Poul Schlüter, der talte fra talerstolen, og så i stedet for ser jeg trafikministerens bagdel. Det er skam en variation, at der føres drøftelser rundt omkring i salen. Det skal vi have lov til at fortsætte med. Det er noget, vi er blevet vant til i det danske folketing. Det vil vi ikke kunne komme til, hvis der skal være den disciplin, som kommer af, at der skal placeres op imod et